

ՍՏԵՓԱՆՈՍՔԻԱՇՏԵՑԻ

Պր. Սիմոն Սիմոնեան շահնեկուն հատոր մը կը դնէ գրասէրներու ձեռքը և բանաէրներու սեղանին վրայ: Գիրքին կողքին կը կարդացուի: Վերը ընուրայալ ծաղկուց մը, Ստեփանոս Դաշտեցի, Ուսումնասիրութիւն և Տաղեր, ներքեց ժամակուած՝ նազար Յօվետանի եօթը անտիք Տաղերը: Գիրքը տպուած է Գյուրութ, 1981ին, Սևան Տպարանը, և կը բաղկանայ 136 էջերէ:

Ահաւասիկ համարին բովանդակութեան համառօս պատկերը: Ներածական խօսք՝ էջ 7-8, նարայայտ տաղսսաց մը՝ Ստեփանոս Դաշտեցի՝ 9-38, Ստեփանոս Դաշտեցի տաղերը՝ 41-74, նազար Յովետանի անտիք տաղերը՝ 77-105, Սունթագրութիւններ՝ 107-119, Անթիլիոսի ձեռագերը՝ 120-127, Վերջաբանը՝ 128-129, Մատենագիտութիւն՝ 130-134:

Տաղերուն հեղինակը՝ Ստեփանոս Դաշտեցի, տրուպ աշխարհական մը, ծնած է մէկ: Դարու կիսուն և ապրած է մինչև յաջորդ դարուն առաջին քառորդը ենթագրաբար (1650՞-1725՞): Ան որդին էր աէր Բարսեղ քահանայի: Հայրենիքին մէջ որոշ չափով ուսում ստանալէ յեալ մէկնած է Հռոմ, աւելի զարգանայու նպատակով: Երջագայած է նաև ևի Հընդիկու, ի տանն Պարսից և Յունաց:

Ստեփանոս գրոծ է քանի մը երկեր,

սրոնք տառուածարանական, վիճարանական բավանդակութիւն ունին: ինչպէս,

1. — Մախաղ Փշրանաց,
2. — Խնդիր Ուղղութեան,
3. — Կոշտոկ Ճշմարտութեան,

Դաշտեցի տաղերը — թիւով 16 — գտնուած են միակ ձեռագեր մը մէջ, որ սեպականութիւնն է Անթիլիոսի կոթողիկոսուրանին գրչագրատան: Այդ տաղերէն հինգը երգիծական, պարուաւկան բավանդակութիւն ունին, իսկ տաղը՝ իրատական, իմաստաօիրական:

Ստեփանոս իր տաղերէն հինգը գրած է գրաբար, իսկ մատցաները ժողովը բական աշխարհիկ լիցուով: Կ'արժէ յատկապէս նշել թէ իր լիցուն լաւ ատաղձ կ'ընծայէ հայկական բարբառագիտութեան համար:

Դաշտեցիի խրատական - իմաստաօիրական ստանաւորները աւելի հաօկնութիւնը ձերձնուած են աշխատէն իսկապէս գնահատելի ին Պրոֆ. Մօրուս Հասրաթեանի տուած բացատրութիւնները զանազան բառերու և ատացուածներու մտուին:

Պր. Սիմոնեան իր այս բազմուշխատ հրատարակութեամբ նոր դէմք մը կ'աւելցնէ հայ տաղսսաց աշխաներու վաղանդին վրայ, ինչ որ անտարակոյս շահ մըն է հայ գրականութեան համար:

Գիրքին իրեւ Յաւելուուծ հրատարակուած նազար Յօվետանի եօթը անտիք տաղերը — սրոնցմէտ երեքը Ողբերգութիւն են — իրենց կորդին կը ներկայացնեն արժէքաւոր յաւելում մը այդ արդէն իսկ լու ծանօթ տաղսսացին գրական վաստակին վրայ:

ՆՈՎԱԿԱՆ

Բաղմերամբ վեհագունից հոյլին յոդականիւմ մասնակուում եղանակին, երկու առեալ մատուցուածնեն զերածտականսաց զերանաւէտ հոգինեն հնչմաւնս, քեզ կմժմանուէլ, որ ծնար տաղաբար և վերածեր զաղցսմարդկան Հօր յորդեգուութիւն: աղաջանօք հայցիմք ՚ի քէն զննջեցեալուն մեր ընդ սուրբա քո հանգո՛:

Այս մի քանի օրինակները կարծում եմ մի մօտաւոր գաղտփար կը տան թ: Երջանի խրթին և նոխ լեզուի: Այլն այս շրջանի շարականներից կարելի է հանել երեակայութեան ճսխութիւնը այլարա-

վեհագոյնների շտա երամեները երգելով մատուցանում են երաժշշաների երանաւէտ հոգինեն հնչիւններ քեզ, կմժմանուէլիդ, որ տղայի նման ծնար և մարդկային ազգը Հօր որդեգիր արիր: Աղաջանն վներում ենք գեղանից, մեր ննջեցեալներին քո սուրբերի հետ հանգատացուր:

Նութիւններից, դատաստանի նկարագիրը Քրիստոնի թ. Պալուստը, հրեշտակների, որդարների և մեղաւորների գիճակը, մի խօսքով՝ ժամանակի դաւանաբանութիւնը: (Նար. 6)

ՎԱՀԱՆ ԲԺԾԿԱՆ